

zich lang bij de Remonstrantsche meerderheid in de Staten van Holland aangesloten. Eerst sedert eenige maanden was daarin verandering te bespeuren. Maurits wilde bij den landdag zijn persoonlijken invloed zooveel mogelijk doen gelden, en daarom kwam hij met zijn zwager en vele edelen.

Eerst den 21sten Mei vernamen de Amsterdamsche Vroedschappen, dat Zijne Hoogheid van voornemen was in de stad te komen op den 23sten Mei. Het was louter eene beleefdheid van den Prins, die hoogelijk ingenomen scheen met de vertoogen, door den Amsterdamschen Magistraat ter dagvaart van Holland gedurende de laatste maanden ingezonden, om het plan tot het houden van een Synodus Nationaal ten warmste aan te bevelen. Zijne Hoogheid had doen verstaan, dat hij den 23sten Mei in den vroegen morgen van Kampen vertrekkende met zijn prinselijk jacht eerst Muiden hoopte aan te doen, en voorts in den nanoen te Amsterdam zou aankomen.

Dinsdag, den 22sten Mei, was de geheele stad in rep en roer. Door allerlei collegiën en personen werden pogingen in het werk gesteld, om den Prins op het heerlijkst te ontvangen. De Vroedschappen hadden zich ijlings tot de bestuurders der Oude Kamer: In Liefde Bloeiende gewend, met verzoek bij de blijde inkomste des Prinsen eenige zegebogen of andere vertooningen toe te stellen. Den geheelen dag werd er gewerkt op den Dam tusschen de Waag en den steiger aan het Water. De mannen van den Eglantier richtten eene triomfboog op met een vleiend welkom: *Benedictus qui venit in nomine Domini*, en maakten er vele toebereidselen tot fraaie allegorische vertooningen. De Burgemeesteren deden den steiger aan 't Water, waar de Prins in de sloep van den oud-Schepen Jonas Witsen, kolonel van een burgervendel, zou uitstappen, met fraai blauw laken beleggen. Eene groote menigte volks bewoog zich op den Dam in den nanoen, om de toebereidselen gade te slaan. Toen zich hier, zeer toevallig, Dr. Samuel Coster een oogenblik vertoonde, greep er een feit plaats, dat in de hoogste mate belangrijk werd voor Gerbrand Adriaensz. Bredero.

Het fraaie voorjaar van 1618 had den verslagen en lijdenden Gerbrand eenige verkwikking gebracht. Moeder Marretje had van haar bezoek bij Jan Teller's wijf niet veel troost meegenomen. Zij had uit voorzichtigheid veel verzwegen. Het huwelijksplan van Van der Voort was niet aangeroerd. Zij deed een gadeloos zoeten balsem in het hart van haar zoon vloeien, toen zij hem verhaalde, dat Madalena zeer met hem ingenomen was geweest, dat deze hem verdedigd had tegen Rodenburgh en Van der Voort, dat de booze taal der jaloezie geen invloed had verkregen op haar nobel hart. Tevens had zij moeten bekennen, dat Madalena na de gebeurtenissen van Nieuw-Jaarsdag zich verder over niets had uitgelaten, en naar Dordt was teruggekeerd. Sidderend had moeder Marretje verzwegen, wat ze wist, dat niet verborgen zou kunnen blijven, wat misschien Gerbrand op het onverwachtst doodelijk zou kunnen grieven.

In verdubbelden angst en zorg sleet zij hare dagen met den herstellende, die uit het weinige, wat zij had meegedeeld, zich een luchtkasteel bouwde tot